

Haandkøb, uden efter en af Staten erkjendt Læges Recept, indskræpet.

Endelig har Udkastet aldeles forbigaaet et Punkt, som ikke hører til de mindst vigtige. Det er den fordærvelige Indflydelse, som den ikke berettigede Lægevirkksomhed saare let kan komme til at udøve paa hele Slægten og hele Samsundet, ved af Ukyndighed eller Letfindighed at bevirke Udbredelsen af farlige smitsomme Sygdomme. Derfor maa absolut sættes en alvorlig Straf, og da det er i ethvert mindre som større Samsunds højeste Interesse at forebygge eller standse saadanne Sygdomme, maa man haabe, at den Skade, som den ikke berettigede Lægevirkksomhed kan øve i den betegnede Retning, sjældent vil forblive ubemærket eller ustraffet.

I Genhold til disse Bemærkninger skal Fler-tallet altsaa foreslaae Lovudkastet omdannet og endnu kun tilføie angaaende de enkelte Paragrapher, at, ligesom det agter at foreslaae, at §§ 1 og 2 helt skulle udgaae, har det heller ikke kunnet finde Slutningsbestemmelserne i § 3 nødvendige, da der formentlig ingen Vægt ligger paa, om de, som ville udøve en Virksomhed, Loven ikke erkjender for berettiget, ikke have opholdt sig her i Landet i 5 Aar eller ere straffede for nogen værdeløse Hand-ling. Derimod foreslaae vi denne Para-graph omredigeret og sammenbragen med § 5 til een Paragraph, som altsaa, hvis det foransførte Forslag vedtages, bliver § 1. I § 4 (§ 2), hvis Straffebestemmelser billi-ges, bliver at tilføie som strafbar: foranlediget Udbredelse af farlige smitsomme Sygdomme; og det synes desuden hensigtsmæssigt at hævde de umiddelbart og middelbart Skadelidende et Erstatningskrav. I § 6 (§ 3), hvis Redac-tion maa bringes i Overensstemmelse med de foregaaende Bestemmelser, bør formentlig fore-gaae den Indskrænkning, at Tiltale kun kan bortfalde, naar en enkelt Person er bleven skadelidende og indgiver Bøggjæring derom. Derimod foreslaaes § 7 (§ 4) uforandret vedtagen, naagt §§ 1 og 2 efter vort For-slag bortfalde, og Intet altsaa ved denne Lov bestemmes om den Tiltale til at udøve enkelte Ørene af Lægekunsten, som Frd. 5te

September 1794 § 6 bemyndiger Regjeringen til at give. Men denne Lovbestemmelse er i hvert Fald ubrugbar efter sin Ordlyd og ud-sætter for endnu større Misbrug, end der vilde kunne flyde af §§ 1 og 2. Naar imidlertid denne Paragraph ophæves, maa der tilføies, at den nuværende Afgang til Bevilling for Tandlæger vedbliver at bestaae, og naar § 5 ophæves, vil det formentlig findes rigtigt, at Straffebestemmelsen i § 3 (§ 1) gjøres an-vendelig paa de Forbødne, der overtræde deres Instrux af 3die Mai 1836 § 9.

Udvalgets Flertal indstiller saaledes:

1) At §§ 1 og 2 udgaae.

2) At §§ 3 og 5 sammenbrages til een Paragraph (§ 1), der affattes saaledes:

Engen, der ikke af Staten er erkjendt be-rettiget til at udøve Lægevirkksomhed, enten i Almindelighed eller i enkelte bestemte Tilfælde, maa udgive sig for Læge, eller offentlig tilbyde Lægehjælp, eller lade sig kalde til Personer, der i Sygdomstilfælde have lovhjemlet Krav paa Lægehjælp for Andres Regning.

Lægemidler, der ikke maae sælges i Haand-køb, maae ikke udleveres af Apothekerne uden efter Recept af en af Staten erkjendt Læge.

De, der handle herimod, paadrage sig Bø-der fra 5 til 100 Rd. eller simpelt Fængsel. Samme Straf rammer den, som til Personer, hvilke han er forpligtet til at staae Lægehjælp, kalder Nogen, der ikke af Staten er erkjendt for Læge. Ligeledes rammer denne Straf Forbødne, som overtræde deres Instrux 3die Mai 1836 § 9, forsaavidt de ikke derved paa-drage sig Straf efter den følgende Paragraph.

3) At § 4 (§ 2) affattes saaledes:

Den, der, uden at være berettiget til Læge-virkksomhed, anvender aabenbart farlige Mid-ler eller foretager farlige Operationer, og En-hver, der under Behandling af Syge ved Ukyndi-gighed, Letfindighed eller Forsømmelse tilføier Andre saadan Skade, som omhandles i Alminde-